

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἔτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἔτησiai. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λειψ. Πανεπιστημίου 39.

26 Ἀγούστου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετὰφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ε'

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν. ἦτο δὲ κατ' εὐθειᾶν καὶ δὲν εἶχε τρίτην θέσιν. Οἱ ἐπιβάται μετ' οὐ πολὺ κατέβησαν, πλεῖστα ὅσα μικρὰ κοράσια διήλθον ἔμπροσθεν τοῦ κρατούμενα ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς μητρὸς των, ἀλλ' οὐδὲν τῶν κορασίων τούτων εἶχε τὰ διαυγῆ ὄμματα καὶ τὴν καστανὴν κόμην τῆς Μαρκέλλας.

Αἴφνης ὁ Σίμος ἠσθάνθη ἑξαπτομένην ὑπ' ὀργῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ καὶ καταρρεῦσαν μέρος τῆς καρδίας του. Δὲν ἦλθεν ἡ Μαρία; Δὲν ἤθελε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ; "Α! μὰ τὴν πλῆθυν δὲν ἔχει δικαιολόγησιν! Εἶχεν ἱκανὰ χρήματα νὰ λάβῃ εἰσιτήριον καὶ πρώτης θέσεως, χρείας τυχοῦσης! Διατί νὰ τον βασανίζῃ καὶ νὰ τον ἀφίγη ἐν τοιαύτῃ σκληρᾷ προσδοκίᾳ;

Ἐξω φρενῶν ἔδραμεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ εἶχε καταλύσῃ τὴν προτεραῖαν.

«Γυνὴ φθάσασα χθὲς μετὰ κορασίου, διατί δὲν ἦλθε σήμερον;»

Ἀποστέλλων δὲ τὴν ἐρώτησιν ταύτην παρετήρησε μετ' ἐκπληξέως ὅτι δὲν εἶχε ὄψη καὶ τὸ ὄνομά του. Διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποδηλώσῃ ἄλλως πῶς τὴν γυναῖκά του, φοβούμενος μήπως ἐκείνη εἶχεν εἰπῆ τὸ πατρικὸν τῆς ὄνομα ἢ ἄλλο τι οἷον δῆποτε εἶτ' ἐξ ἰδιοτροπίας εἶτ' ἐκ φιλαυτίας.

Ἡ ἀπόκρισις ἣτις εἶχε προκαταβληθῆ, ἐλήφθη μετὰ τρεῖς ὥρας — τρεῖς ὥρας, ἄς ὁ Σίμος διήλθε κτυπῶν ἐν δεινῇ ἐξάψει τὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς τοῦ τηλεγραφείου.

«Ἡ γυνὴ ἐρωτᾶτε, δὲν ἐπέστρεψε χθὲς ἐσπέρας.»

Ὁ Σίμος ἔμεινεν ἐκπληκτος, ἐκινήθη ἀποτόμως καὶ ἐκλονήθη. Ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐγγχειρίσας αὐτῷ τὸ τηλεγράφημα, σπεύσας ὑπεστήριξεν αὐτὸν νομίζων ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας. Συνῆλθεν ὁ Σίμος, ἠγχαρίστησεν αὐτομάτως τὸν γενναῖον ἄνδρα, ἀπεποιήθη ποτήριον ὕδατος καὶ ἐξήλθεν ὡς ἄνθρωπος μεθύων.

Δὲν ἐπέστρεψεν! Ὁ στοχασμὸς οὗτος κατέταρτε τὸν Σίμον καὶ ἐσφυροκόπει τὸν νοῦν τοῦ ἀδιαλείπτως ὡς μηχανικὴ τις σφῦρα. Δὲν ἐπέστρεψεν! Οὐ μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησίν του, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀπέκρυπτε τὰ ἴγνη της. Ἐφευγε μετὰ τῆς μικρᾶς ὡς κλέπτρια ἀδιάφορον ποῦ, καὶ αὐτὸς, σύζυγος ἐγκαταλελειμμένος, πατὴρ ἄνευ τέκνου, ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ εἰς χώραν ἄγνωστον, παντέρημος ὡς τις ἐκπατριζόμενος ἐγκληματίας!

ἠθέλησε νὰ μείνῃ, προφανέστατα, ἵνα χαθῆ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ πόλει, ἐν ἣ δύνασαι νὰ κρυφθῆς τοσοῦτον καλῶς, ὥστε οὐδεὶς νὰ δυνηθῆ ποτε νὰ σε ἀνεύρῃ. Δὲν ἐπέστρεψε!

Ἐβάδισεν ὥραν πολλὴν οὐδόλως προσέχων καθ' ὁδόν. Αἴφνης εὐρέθη μετὰ πλῆθους θορυβώδους, ὅπερ τον ὠθεῖ ἀσυγγνώστως· προσέκρουσαν οἱ πόδες του ἐπὶ δεμάτων, καὶ ἐν ᾧ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν,

— Βάρδα, αἱ! ἀνεκραύγασε φωνὴ κτηνώδης.

Συριγμὸς βαρυτάτου πράγματος διασχίσαντος τὸν ἀέρα ὀλίγας τινὰς γραμμὰς μακρὰν τῆς κεφαλῆς του, τὸν ἠνάγκασε νὰ κύψῃ αὐτομάτως. Εἶδε δὲ κίβωτιον παμμέγεθες περιστρεφόμενον ἄνωθεν του, ἀναρπασθὲν ὡς πτερὸν ὑπὸ ἀτμοκινήτου γεράνου.

— Αἱ, βάρδα! βάρδα! ἠκούσθη πλησίον του ἄλλη τις φωνὴ τραχυτέρα μετὰ βλασφημίας ἐντόνου.

Τὸν ἀπέσυραν βιαίως ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἴστατο, κατέπεσε βαρέως βαρεῖα σιδηρᾷ ἄλυσις μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἀγκίστρου τῆς.

— Ὁἴχη φαίνεται σκοπὸ νὰ τὴν ξεκάνῃ τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ πηγαίνῃ αὐτοῦ! ἐπιθύρσειεν ὁ ἐργάτης ὅστις τον ἔσωσεν. Ἄν ἔχῃς ὄρεξι νὰ ξεκάνῃς τὴ ζωὴ σου, δὲν πᾶς νὰ πινηγῆς σὲ καμμιά στέρνα, μόνο ἔρχεσ' ἐδῶ καὶ δέ μας ἀφίνεις νὰ κάμωμε τὴ δουλειά μας;

— Καὶ τί κάμνετε αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Σίμος κατεπτοημένος ἕνεκα τῶν προσφάτων συγκινήσεων.

— Φορτώνομε τὸν *Karadā* ποῦ φεύγει τὴ νύκτα. Ἐλα, δρόμο, δὲ θέλομ' ἐδῶ χάχηδες.

— Εἶμ' ἐπιβάτης τοῦ *Karadā*, εἶπεν αὐτομάτως ὁ Σίμος.

— Τότε πέρασε γλήγορα, ἂν δὲ θέλῃς νὰ γίνῃ τρίψαλα τὸ κεφάλι σου, καὶ ἂν εἶνε τὸ καύκαλό σου σὰν μπάλα τοῦ κανονιοῦ. "Ωπια! ἢ μὴς καὶ θέλεις νὰ κατεβάσωμε τὴν μεγάλη σκάλα· ἐλάτε λοιπὸν, κατεβάστε τὴ μεγάλη σκάλα γιὰ τὴν ἀφεντιά του!

Ἐνοχλούμενος, συνωθούμενος, λοιδορούμενος ὁ Σῖμος εὐρέθη ἀνεπισθήτως ἐπὶ τῆς μικρᾶς στενῆς γεφυράς μεταξὺ δύο ἀνοικτῶν καταραρακτῶν, ἐξ ὧν ἐξήρχοντο κραυγαί, προσκλήσεις, συγκρούσεις πραγμάτων, μυρίοι ὅσοι κρότοι ὀξεῖς καὶ συγκεχυμένοι. Αἱ δύο φοβεραὶ γέρανοι ἐξηκολούθουν ἐργαζόμεναι ὀραστηρίως μετὰ τοῦ μονοτόνου καὶ ἀτελευτήτου ἐκείνου ῥοιρόν, τοῦ τοσοῦτον ὀχληροῦ εἰς τὴν ἀκοήν. Τὰ κιβώτια καθήρχοντο, αἱ ἀλύσεις ἀνήρχοντο διασταυρούμεναι ἐν τῷ ἀέρι μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, οὐδενὸς λάθους συμβαίνοντος, οὐδεμιᾶς συγκρούσεως.

Παμμέγιστοι ἀνταυγαστῆρες ἀπέστελλον ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα φῶς ἐλαμβούν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τὸ δυνατόν ἡλιακὸν φῶς. Ἐπὶ δὲ τοῦ καταστρώματος, ὅπερ ἔφραττον κιβώτια καὶ δέματα, οἱ ἐπιβάται περιήρχοντο ἀναζητοῦντες τοὺς θαλαμίσκους των, δίδοντες παραγγελίας ἀντιπατικᾶς, γογγύζοντες κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ πλοίου, οὓς οὐδεὶς ἠδύνατο κατὰ τὴν ὥραν ταύτην νὰ εὕρῃ, διὰ τὸν ἰσχυρότατον λόγον ὅτι ἦσαν ἔτι ἐν τῇ ξηρᾷ ἢ ἀφήσωσιν ὑγίειαν ὅπου δεῖ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἢ μᾶλλον ὑπὸ πάντα ταῦτα ἢ μηχανῇ ὑπὸ πίεσιν διατελοῦσα ἐβόμβει ἰσχυρῶς, καὶ ἐκ τοῦ βόμβου ἐσειέτο τὸ σιδηροῦν τοῦ πλοίου κέλυφος, ὅπερ ἀντήχει ὡς τεράστιος σωλὴν ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ ὄργανου.

Ὁ Σῖμος ἀνεζήτησεν αὐτομάτως τὸν θαλαμίσκον ὃν εἶχε λάβῃ διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ δι' ἑαυτόν. Ἦτο δὲ μόνος κύριος ὅλου τοῦ θαλαμίσκου, πλὴν ἂν ἀπέδιδον αὐτῷ τὸν ναῦλον τῆς Μαρίας, ὅπερ ὅμως ἦτο ἥκιστα πιθανόν. Ἄλλὰ περὶ τούτου οὐδ' ἐφρόντισε κἄν τὴν ὥραν ἐκεῖνην, οὐδὲν ἄλλο ἐπιζητῶν ἢ ὀλίγην ἐρημίαν, ὀλίγην ἡρεμίαν, ἣν καὶ εὕρεν ἐκεῖ.

Τὸ ὕδωρ ἐπάφλαζεν ἐλαφρὰ ὑπὸ τὸν φεγγίτην τοῦ θαλαμίσκου του· ἀπὸ τοῦ μέρους δὲ τοῦ κύτους τοῦ πλοίου τὰ πάντα ἦσαν ἀνάπαυσις καὶ δρόσος. Οἱ θέρουλοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν πολλὴ ἀμβλεια, πλὴν τοῦ δονιζμοῦ τοῦ συμπεπυκνωμένου ἀτμοῦ, ὅστις ἠκούετο καὶ ἦτο ἐπαίσθητος καθ' ὅλον τὸ πλοῖον. Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ἐχασε τὴν Μαρίαν, ἔχασε τὴν Μαρκέλλαν! Τὰς ἔχασε — διὰ παντός ἀναμφιβόλως.

Μετὰ πόσης μοχθηρίας καὶ ἀπαθείας ἡ γυνὴ αὕτη συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τον ἐγκαταλίπη! ἠθέλησε νὰ κινήσῃ τὴν συμπάθειάν του λέγουσα ὅτι ἦτο καταπεπονημένη καὶ ἐζήτησε παρακλητικῶς ὀλίγην ἀνάπαυσιν. Τοῦτο καὶ μόνον

διαλογιζόμενος ὁ Σῖμος ἠσθάνετο ἀηδίαν ἅμα καὶ ἀγανάκτησιν.

— Ἄμ' τὴν Μαρκέλλαν! τὴν κόρην μου, τὴν ἀγαπημένην μου κόρην, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μου τὴν πάρῃ. Κλέφτρα, κλέφτρα!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκτύπησε καιρίως τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν σανιδίων τῶν τοίχων τοῦ θαλαμίσκου καὶ κατέπεσεν ἀδρανῆς· τοιαύτη συμφορὰ ὑπερέβαινε πᾶν ὅτι μέχρι τότε εἶχε ποτε φοβηθῆ· διότι ὅσάκις προέβλεπε τὰς ἐπαπειλούσας αὐτὸν μεγίστας δυστυχίας πάντοτ' ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶχε πλῆσιόν του τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλουν καὶ τὸ μειδίωμα ἦτο μειδίωμα ἀθωότητος... Ἄλλὰ τώρα, τετέλεσται, οὐδὲν εἶχε πλέον, οὐδέν! Ἄν ἦτο τοῦλάχιστον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τεθαμμένη ὑπὸ μικρὸν ξύλινον σταυρόν, θὰ ἠδύνατο πορευόμενος εἰς τὸν τάφον τῆς νᾶ τὴν θρηγῆ, ἐν ᾧ σήμερον!...

Ἐξελλθὼν τοῦ θαλαμίσκου καὶ μεθ' ὀρυγῆς ὑποσκελίζων πᾶν τὸ ἐμποδῶν, διήλθε τὸ διάστημα τὸ διαχωρίζον τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας, χωρὶς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῆς σανίδος, δι' ἐνός ἄλματος καὶ ἔσπευσε ὁρμαίως εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, διότι ἔμελλον νὰ ἔλθωσι καὶ ἄλλαι ἀμαξοστοιχίαι. Δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ τον εἶχεν ἐγκαταλίπη ἡ Μαρία! Ἄλλως τε, ἐσκόπει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους νὰ τὴν εὕρῃ « νὰ τῆς πάρῃ τὸ μικρὸ καὶ νὰ φύγῃ... » Οὕτω δὲ ἐξεδικεῖτο δι' ὅσα ἐξ αἰτίας τῆς ὑπέφερε!

Ἐν ᾧ δ' ἔτρεχε, προσέκρουσε πρὸς τινα ὄστις τὸν ἐκάλεσε ζωηρῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς οὐδὲν ἀποκρινόμενος ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του:

— Ἐ! σὺ εἶσαι, Μονφόρτ, τῷ εἶπεν ὁ πρᾶκτωρ, ποῦ τρέχεις; Ὁ *Karadās* ἀπόπλεει μετὰ δύο ὥρας, τὸ εἰσεύρεις;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σῖμος, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάγω ἔς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ἐλα, μὴ κάνης κουταμάρες· ὁ σταθμὸς εἶνε τώρα κλειστός. Ἐχεις ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιον καὶ ἔλαβες καὶ προκαταβολήν· δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὸν λόγον σου.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Σῖμος, αἴφνης πρᾶυνόμενος. Ἐδῶκα τὸν λόγον μου, τὸ ἔξερω· ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ πάγω εἰς τὸν σταθμὸν.

Καὶ διὰ βιαίας κινήσεως ἀποσπαθεῖς τῆς χειρὸς τοῦ πρᾶκτορος, ὅστις ἐν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ κομβίου τοῦ ἐνδύματος, ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὸν σταθμὸν δρόμον του.

Ὡς παράφρων περιέδραμε διερευνῶν πάσας τὰς σκοτεινὰς γωνίας καὶ ἀνερωτῶν τοὺς ὀλίγους διαβάτας, περιήλθε τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα λέγων τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης του, ἀποδιωκόμενος καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν ναυτῶν, οὓς ἠνώχλει διὰ τῶν ἐρωτήσεών του ἐντὸς τῶν χαμηλῶν καὶ μεστῶν καπνοῦ μαγειρείων. Συριγμὸς παρατεταμένος δις ἐπαναληφθεὶς διήλθε τὸν ἀέρα καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ

κωδωνισμός ισόχρονος ἀντήχησεν ἐπὶ πολλὴν ὤραν.

— Ὁ *Karadağs*, εἶπε καθ' ἑαυτόν· ὅτι ἔχω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον εἶνε εἰς τὸ πλοῖον, ἔδωκα τὸν λόγον μου, πρέπει νὰ ἀναχωρήσω! ἀλλ' ὅμως θὰ ἐπιστρέψω, ὦ! θὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ ἐκδι- κηθῶ!

Καὶ ἔδραμε κύπτων τὴν κεφαλὴν ὡς ταῦρος ἐμμανῆς, διέσχισεν ἐκ δευτέρου τὸ πλῆθος, ὅπερ ἴστατο θεώμενον τὸ παμμέγιστον ἐκεῖνο πλοῖον, διήλθε τὴν σανίδα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πλοίαρχος ἔδιδε παραγγελίαν νὰ τὴν ἀνασύρῃσι, καὶ ὀπι- σθὲν τοῦ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πράκτορος κραυ- γάζοντος πρὸς αὐτόν:

— Τὸν διαβολάνθρωπον! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἔφυγες. Ἄς εἶνε λοιπόν, καλὸν σου κατευδίδιον!

Τὸ ὑπερωκέανειον πλοῖον ἐστρέφετο βραδέως, καὶ ἡ περιδινουμένη ἔλιξ αὐτοῦ ἀπέστειλλε πρὸς τὴν προκυμαίαν πλατεῖαν ταινίαν πυκνοῦ ἀφροῦ. Μετ' ὀλίγον ῥυμουλκούμενον διέπλευσε τὸ στό- μιον τοῦ λιμένος, οἱ φάροι κατέκλυσαν αὐτὸ διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς αὐτῶν, ἐν ᾧ πρὸς ἀνατολὰς λάμψις τις ζωηροτέρα ὑπεδείκνυε τὴν ἀπέχουσαν ἔτι ἡῶ. Ἐπειτα τὸ πλοῖον κατηυθύνθη πρὸς δυ- σμάς, καὶ ὅτ' ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα, ἡ ξηρὰ ἐφαίνετο ἤδη ὡς γραμμὴ τις δυσδιάκριτος ὑπεράνω τῶν κυμάτων.

Καὶ ὁ μὲν Σῖμος Μονφόρτ κεκλεισμένος ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του ἐθρήνηε τὴν οἰχομένην αὐτοῦ εὐ- δαιμονίαν.

ΣΤ'

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ἐξεγερθεῖσα τοῦ ὕπνου ἐν τῇ ἀγνώστῳ κλίνῃ ἐν ἣ ἐφοιοξενήθη, παρετήρησε τὴν ὄροφὴν τοῦ δωματίου καὶ ἐγέλασε τὸν θελ- κτικώτατον ἐκεῖνον γέλωτα τῶν παιδίων, ἅτινα ἀντὶ νὰ ἐπικρίνωσιν, ὡς ἡμεῖς πικρῶς, πᾶν ὅτι ἀγνοοῦσιν, ἀρκούνται ἐκλαμβάνοντα αὐτὸ νοστι- μώτατον καὶ ἀπὸ καρδίας ἀνακαγχάζουσιν.

Ἡ κυρία Φαβροῦ, ἥτις εἰσῆρχετο συνεχῶς εἰς τὸ δωμάτιον ἕνεκα ἐργασίας, ἀκούσασα τὸν ἀσυν- ἤθη ἐκεῖνον θόρυβον καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν διευ- θυνσιν τοῦ βλέμματος τοῦ παιδίου, παρετήρησεν ὅτι αἰτία τῆς τοσαύτης εὐφροσύνης αὐτοῦ ἦτο σαυρὰ τις διασεσαγμένη, ἣν εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τῆς στέγης διὰ τὸν φόβον τῶν ποντικῶν. Τὸ «ἀ- ξιοπερίεργον πρᾶγμα» ἐκεῖνο, κτῆμα τοῦ γεροντίου παρ' οὗ εἶχεν ἀγοράσει τὸ κατάστημα, ἠνώχλει πολὺ τὴν ἐντιμον ἔμπορον μετακομιζόμενον δὲ ἀπὸ τοποῦ εἰς τόπον ὑφίστατο διαφοροῦς βλάβας καὶ αἱ φολίδες του κατέπιπτον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ κοράσια τῆς ὑπερβολικῶς ἀγαπῶντα τὸ «σιλιγου- δάκι» παρεγέμισαν ἡμέραν τινὰ τὸ στόμα του διὰ πολτοῦ, διότι ἐπεινα δῆθεν, τὸ ζῶον ἐκρεμά- σθη χάριν ἀσφαλείας διὰ δύο θωμίγγων ἀπὸ τῆς ὄροφης τοῦ χαμηλοῦ πατώματος, ὅπου ἡ Λουίζα ἀναβαίνουσα ἐπὶ καθίσματος ἠδύνατο ἤδη νὰ το

φαύη διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου· τὸ ἕτερον παι- διον ἐκοιμᾶτο φεῦ! ἐν τῷ νεκροταφείῳ.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξηπλωμένη ὑπτία ἐγέλα πρὸς τὴν σαῦραν, ἥς οἱ πόδες διεσπῶτες, ὡς εἰάν ἔμελλε νὰ κολυμβήσῃ, εἶχόν τι τὸ κωμικόν· ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς μετετράπη εἰς φόβον, ὅτε εἶδεν αἴφνης τὸ πρόσωπον τῆς κ. Φαβροῦ προκύπτον ἐπάνω- θέν τῆς.

— Μαμά μου! ἀνεφώνησε καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὰ προσκεφάλαια νὰ κρυφθῇ, μικροῦ δεῖν πληγώσασα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς μικρᾶς κλίνης.

Οἱ οὐδέποτε ἀκούσαντες τὸν ὄδυρμόν τοῦτον τοῦ ἀπολεσθέντος παιδίου, ὅπερ ἐν μόνον ὄνομα γινώσκει, ἕνα μόνον ἔχει διαλογισμόν, καὶ ἀδια- λείπτως ἀποτείνει πρὸς τὸν ἀνίλειον οὐρανὸν τὸ ὄνομα ἐν ᾧ ἐνσαρκούται ὁ διαλογισμός του, αὐτοὶ δὲν γινώσκουσιν ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς εὐσπλαγ- χνίας. Οὐδὲν σπαρακτικώτερον, οὐδὲν προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν μᾶλλον τῆς προσκλήσεως ταύ- τῆς τοῦ ἀήθου πλάσματος, τοῦ στερηθέντος αἴφνης ἐκείνων ἐν οἷς συνοψίζεται ὅλη αὐτοῦ ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ ζωὴ.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσασα ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἠσθάνθη τὰ σπλάγγνα τῆς σπαρασσόμενα.

— Ἄχ! εἶπε καθ' ἑαυτήν, προτιμῶ νὰ ἔξέ- ρω ὅτι ἡ μικρὴ μου κοίτεται ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, παρὰ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι εἰμ- ποροῦσε νὰ χαθῇ καθὼς τοῦτο ἔδω, καὶ χειρότερα ἀπ' ὄρφανὸν νὰ ἀπομείνῃ ἔς τοὺς πέντε δρόμους εἰς τὸ ἔλεος τοῦ τυχόντος.

— Ἡ μαμά σου θὰ ἔλθῃ, μάτια μου, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας. Εἶπεν ὅτι στέκεσαι φρό- νιμα ὅταν σ' ἐνδύνουν, καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ σε πάρῃ.

— Ἄρ' ὁ μπαμπᾶς; ἠρώτησεν ἡ Μαρκέλλα μετὰ τινος ὑποφίας.

— Καὶ ὁ μπαμπᾶς, βέβαια. Πῶς εἶνε ὁ μπα- μπᾶς σου;

— Δέν τον ἔξερεις; ἠρώτησεν ἔκθαμβον τὸ κοράσιον.

— Ποῦ νὰ τον ἔξέρω, ἀφ' οὗ ἔφυγε χθές!

Ἡ Μαρκέλλα ἔμεινε σύννοος. Δέν ἐνόει καὶ προσεπάθει νὰ νοήσῃ, καὶ ἡ προσπάθειά τῆς αὕτη κατεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διὰ τῆς συστολῆς τῶν ὀφρύων.

— Καὶ ποῦ ἐκαθώσαστε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἐπιχειροῦσα νὰ ἐνδύσῃ τὸ παιδίον.

— Ἐκεῖ πέρα, μακριά· ἀπεκρίθη μετὰ χαριε- στάτης κινήσεως τῆς μικρᾶς χειρὸς τῆς, ἣν περιέστρεψε δις ἐν τῷ κενῷ, ἵνα παραστήσῃ τὸ μακράν. Ὅλ' ἡμέρα μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ ἔπει- τα εἶνε ἐκεῖ.

Ἡ κυρία Φαβροῦ οὐδεμίαν διασάφησιν ἐλπίζου- σα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀήθου ἐκείνου πλάσματος, ἀπεφάσισε νὰ ἀναμείνῃ, καὶ περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ διδῇ ἀφορμὴν εἰς τὴν μικρὰν νὰ πολυλογῇ, ὅπερ δέν ἦτο καὶ δύσκολον.

Χαριέστατα φελλίσματα παιδικά, μεστὰ ἐρω-
τήσεων ἀφελῶν καὶ ὑπαινιγμῶν εἰς ἀναμνήσεις
προσφάτους, διακοπτόμενα ὑπὸ καγχασμῶν θο-
ρυβωδῶν, ἀντιλογιῶν ἀθῶων, καὶ ὑπὸ τῆς ἐρω-
τήσεως:

— Ἀμ' ἡ μαμά; Δὲς νὰ ἔρθῃ τώρα;

Ἐμίλει πρὸς τὴν κυρίαν Φαβροῦ ἐνικῶς καὶ
μετὰ μεγάλης οἰκειότητος, ἀγνοῦσα τὰς κοινω-
νικὰς συνθήκας, τὰ πρὸς τὴν εὐεργέτριαν τῆς
καθ' ἕκαστον, τὰ πάντα τέλος! Ἀμάθεια ἦτις καθί-
στα τὴν μικρὰν τοσοῦτον συμπαθητικὴν εἰς τοὺς
γινώσκοντας ὅτι ἦτο ἔρημος ἐπὶ τῆς γῆς!

Εἶχον ἤδη ἐνδύσει τὴν Μαρκέλλαν, ὅτε ἡ πλύν-
τρια προέβαλε εἰς τὴν ἡμιάνοικτον θύραν τὴν κε-
φαλὴν τῆς.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ μικρὴ; ἄχ! Θεέ μου! Καὶ
τῆ Λουίζα ποῦ τὴν ἔκρυψες;

— Φυλάγει τὸ κατάστημα, κυρὰ Ζαλίνη. Πρέ-
πει δὲ νὰ κυττάξωμε καὶ τὰ συμφέροντά μας.

— Ἐκλαψε πολὺ; εἶπεν ἡ ἐξαίρετος γυνή,
ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν καὶ προσερχομένη ἐγγύ-
τερον.

— Ἀπὸ χθὲς βράδου οὔτε ἓνα δάκρυ. Τὴν γυ-
ρεῖ διὰ τὴν ὥρα, βλέπεις, ἀλλ' ὅμως εἶνε
ἥσυχη.

— Τὸ ἀγγελουδί μου! εἶπε στεναζούσα ἡ
κυρὰ Ζαλίνη· καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε κυβερνημένο.
Εἶνε παιδάκι χαδεμένο, δὲ θέλει ῥώτημα!

— Τὸ πιστεύω, καὶ πολὺ! Ἀπὸ τὰ βουχαλά-
κια του φαίνεται· κῦτταξε, τί κομφό που εἶνε, τί
καθαρό, καλοσυγυρισμένο, καὶ τὰ μαλλάκια του
σὰν τὸ μετάξι καὶ κατσαρά... ἦταν μοναχοκόρη
τὸ κοριτσάκι τοῦτο, τί τα θέλεις!

— Ἐχεις ἀδελφές; ἠρώτησεν ἡ πλύντρια
γαργαλίζουσα εἰς τὸν λαιμὸν τὴν μικρὰν, ἥτις
ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀλαβάστρινον ὤμον
τῆς ἀνακαγχάζουσα.

— Ἀδελφές; Ὅχι. Εἶχα ἓνα γατάκι τόσο δά,
ἄσπρο ἄσπρο.

— Καὶ σ' ἀγαποῦσεν ὁ μπαμπᾶς σου;

— Ὁ μπαμπᾶς! Ὡ! ναι τὸν ἀγαπῶ τὸν μπα-
μπᾶ πολὺ. Καὶ τὴ μαμά, λὲς νὰ ἔρθῃ τώρα;

Αἱ δύο γυναῖκες προσέβλεψαν θλιβερῶς πρὸς
ἀλλήλας.

— Πρέπει νὰ πᾶ νὰ ἰδῶ μιὰ στιγμή τὸν
ὑπαστυνόμον, εἶπεν ἡ κυρὰ Φαβροῦ, ἀφ' οὗ ἐνέδυσε
τὴν Μαρκέλλαν. Στέκεσαι νὰ προσέχῃς τὴ μικρὴ
καὶ τὸ κατάστημα; Ἡ Λουίζα εἶνε ὥρα νὰ πάῃ
σχολεῖτο.

— Μετὰ χαρᾶς, πήγαινε, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλο-
γος γυνή.

2'

Κατέθησαν εἰς τὸ στενὸν κατάστημα διὰ μι-
κρᾶς τινος κλίμακος ἐλικοειδοῦς κεκρυμμένης
ὀπισθεν σκευολήκης.

Ἡ Λουίζα ἐκάθητο ἐν τῷ γραφεῖφ ἐπὶ προσ-
κεφαλαίου καταπεπιεσμένου ὑπὸ τῆς χρήσεως,
μεταξὺ τολύπης μαλλίου τοῦ πλεξίματος, ἐφ' ἧς
ἦσαν ἐμπετηγμένοι βελόναι χαλύβδιναι, καὶ
χονδρῶν γάτου ὑπνηλοῦ ἐπαναλαμβάνοντος τὸ
μογόνον του *ρορόν*. Ἦτο δὲ ἡ ἀτμόσφαιρα κε-
κορεσμένη ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τῶν ξηρῶν φυτῶν τῶν
κρεμασμένων ἐν εἶδι στεφάνων ἀπὸ τῆς ὀροφῆς
καὶ ὑπεράνω τῆς θύρας.

— Νὰ μιὰ γάτα! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα ἐκ-
φεύγουσα τῶν χειρῶν τῆς προστάτιδός τῆς καὶ
σπεύδουσα πρὸς τὸ φιλήσυχον ζῶον.

Παρευθὺς ἐθύθισε τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα ἐν τῇ
πυκνῇ μηλωτῇ. Ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ δὲ ταύτῃ
ἐπαφῇ ὁ γάτος ἐταπεινώσε τὰ ὦτα· ἀλλ' ἐπειδὴ
ὄμως οἱ μικροὶ δάκτυλοι θωπείας μόνον τῇ ἐπε-
δαφίλευον καὶ οὐδὲν πλέον, ἔκλεισεν ἡδονικῶς
τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμοῦς του, ὧν ἡ κόρη ἦτο ἡδη
ἀπλῆ τις γραμμὴ ἀόρατος, συνέπλεξε τοὺς προ-
σθίους πόδας του ὡς αἱ κυραὶ κρατοῦσι τὸ θαλ-
ψιχείριον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν εὐφρόσυνον ὕμον
ὃν αὐτὸς ἔψαλλε πρὸς ἑαυτόν.

Ἡ Λουίζα ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μικρᾶς
προστατευομένης αὐτῆς, ἥτις ἀνταπέδωκε τὰς
θωπείας ἔχουσα τὸν νοῦν τῆς ἄλλοῦ. Τοσοῦτον
τῇ ἐφαίνοντο παράξενα τὰ περὶ αὐτήν, ὥστε δὲν
ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ. Διὰ τῶν λεπτοφυῶν αὐτῆς
χειρῶν ἔστυρεν ἐλαφρὰ τὰς λαβὰς τῶν μεγάλων
συρταρίων ἐν οἷς τίθενται τὰ ἀπλᾶ φάρμακα «γιὰ
νὰ ἰδῆ», ἔπειτα ἐστάθη παρατηροῦσα ἐναγωνίως
τὰ δοχεῖα τῆς καφουράς καὶ τῆς στυπτηρίας. Τὰ
μεγάλα δοχεῖα τὰ περιέχοντα παχύμυρα μετὰ τῶν
υἰαλίνων καὶ ὑπὸ χαλκίνης στεφάνης περιεζωσμέ-
νων πωμάτων, τῇ ἐνεποίησαν ποῖαν τινα ἐκπληξίν,
καὶ τέλος ἐκρότησε περιχαρῆς τὰς χεῖρας ἰδοῦσα
θηλαστήριον μετὰ τοῦ ἐξ ἐλαστικοῦ κόμματος σω-
λῆνός του, ὅπερ ἀνεμίμνησκεν αὐτὴν τὸν ἐγγὺς
ἔτι ὄντα χρόνον, καθ' ὃν τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο ὁ
συντροφός τῆς ὁσάκις ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐν
τῷ μικρῷ ἀμαξίφ τῆς.

— Ἐλα, Λουίζα, νὰ πᾶς σχολεῖτο, καὶ ὅταν
γυρίσῃς τρῶς, εἶπεν ἡ κυρία Φαβροῦ, ζηλοτυποῦ-
σά πως ἔνεκα τῆς προσοχῆς ἣν εἶχεν ἡ κόρη τῆς
πρὸς τὴν Μαρκέλλαν.

Ἡ κορασις ὑπακούσασα ἠσπᾶσθη πρῶτον τὴν
μητέρα τῆς, ἔπειτα τὸ ἀπολεσθὲν παιδίον, ἀπέ-
στειλεν ἐν χαῖρε πρὸς τὴν πλύντριαν καὶ ἐπο-
ρεύθη εἰς τὸ σχολεῖον βήματι γοργῷ.

— Καλὸ κορίτσι! εἶπεν ἡ κυρία Ζαλίνη ἀκο-
λουθοῦσα τὸ κοράσιον διὰ τοῦ βλέμματος, νὰ
σοῦ ζήσῃ.

Ἡ μήτηρ ἐμειδίασεν ὑπερηφάνως, καὶ ἄνευ ἄλ-
λης ἀποκρίσεως, ἐπορεύθη εἰς τοῦ ἀστυνόμου.

Εἶχον ἤδη κατορθώσῃ νὰ ἀνεύρωσι τὴν σχέ-
σιν μεταξὺ τῆς ἐξαφανισθείσης γυναικὸς καὶ τῆς
νεκρᾶς. Τὸ ἐκ τῆς Ἀθρῆς τηλεγράφημα ὑπεδήλου
ἄλλην τινα σχέσιν αὐτῆς μετὰ τινος ἀγνώστου

Μονφόρτ ὀνομαζομένου, ὅστις ἐκ πάντων τῶν τεκμηρίων κατεφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός της. Ἄλλ' αἱ ἐρευναι διεκόπτοντο ἕως ἐδῶ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ἔμαθον ὅτι ἀνθρωπὸς τις ὀνομαζόμενος Μονφόρτ ἐπεβιβάσθη τὴν προτεραιάν ἐπὶ τοῦ *Karadā* ἀπερχόμενος εἰς Ἀμερικὴν. Αἱ πληροφορίες δ' αὐταὶ ἦσαν αἱ μόναι ἃς ὤφειλον νὰ γινώσκωσιν αἱ προστάτρια τῆς Μαρκέλλας.

Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ οὗτος τίνας βαθμοῦ συγγενῆς ἦτο τῆς γυναικὸς ἣτις κατέλυσε ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἢν αὐτὸς δὲν ἐχαρακτήριζεν ἄλλως πως; Διατί νὰ μὴ συνεχίσῃ τὰς ἐρεῦνας του; Τοῦτο δὲ καὶ μόνον τὸ ὅτι ἀνεχώρει, ἐδήλου ὅτι πολὺ ὀλίγον τῷ ἔμελε περὶ τῆς γυναικὸς καὶ περὶ τοῦ κορασίου. Ἄλλοι τινὲς εὐφύεστεροι, ὡς μᾶλλον συνηθισμένοι εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων θὰ ἀνέθετον εἰς τίνα μεσίτην νὰ λάβῃ πληροφορίας. Ἐπειδὴ δὲ τότε ὁ ὑπερωκεάνειος τηλεγραφικὸς κάλωσ δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἔγραφον ἐπιστολὴν εἰς Νέαν Ὑόρκην μετὰ τῆς σημειώσεως: μενέτω ἐν τῷ ταχυδρομείῳ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἔργον τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις ἀπεποιήθη μὲν νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν, συνεβούλευσε δὲ τῇ κυρίᾳ Φαβροῦ νὰ γράψῃ αὐτῇ. Ἄλλ' αἱ τοιαῦτα ἐρευναι εἶνε δαπανηρὰ· διότι, ἐὰν ὁ ὀνομαζόμενος Μονφόρτ ἐδήλου ὅτι δὲν φροντίζει περὶ τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἠρνεῖτο νὰ ἀποτίσῃ τὴν δαπάνην ἢν ἤθελον καταβάλλῃ ψυχαὶ ἀγαθαὶ καὶ φιλόανθρωποι ἵνα αὐτὸς λάβῃ γινῶσιν; Ἐνενήκοντα τοῖς ἑκατὸν κινδυνεύουσι τὰ οὐσιωδέστατα τῶν ζητημάτων ἕνεκα τῆς τοιαύτης οἰκονομίας.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Μαρία ὑπ' οὐδενὸς ἀναγνωρισθεῖσα ἐτάφη ἀθουρώδως, ἀκολουθοῦσης τὸ φέρετρον τῆς κυρίας Φαβροῦ καὶ τῆς πλυντριάς ὑπὸ τὸν καταπληκτικὸν καύσωνα πρῶτας τινὸς τοῦ Αὐγούστου. Ἐπανελθούσαι δὲ οἴκαδε κατησπᾶσθησαν τὴν μικρὰν ὄρφανὴν μετὰ διπλασίας στοργῆς, καὶ ἡ Μαρία Μονφόρτ διεγράφη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ὁ σταυρὸς τοῦ πτωχοῦ, ὁ τεθεὶς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἐν τῷ κοινῷ λάκκῳ, οὐδὲν ἄλλο πλὴν τῆς χρονολογίας ἔφερον ἢ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τὰ ἐπὶ τῆς λινοστολῆς αὐτῆς σσημειωμένα: Μ. Π. Καὶ αὐτῇ ὡς βλέπετε εἶχεν ἀπολεσθῆ καὶ μάλιστα διὰ παντός.

Ἀντίγραφον τῆς πράξεως τοῦ θανάτου τῆς ἀγνώστου γυναικὸς καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ γεγονότος ἐπεδόθη πρὸς τὴν κυρίαν Φαβροῦ τὴν ἀναλαβούσαν τὴν συντήρησιν τοῦ παιδιοῦ. Ἐνέγραψε τὰ δύο ταῦτα ἔγγραφα ἐν μικρῷ σάκκῳ μετὰ βοστρύχου τῆς τεθνεώσης κοπένης χάριν τῆς κόρης τῆς, συνήψε δὲ καὶ σημειώσεις τινὰς ἀμφιβόλου ὀρθογραφίας περὶ τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ καταπλήξαντος αὐτὴν γεγονότος, οἷον τὰ ἀκριβῆ χαρακτηριστικὰ τῆς τε μητρὸς καὶ τῆς κόρης, τὴν ἀκριβεστάτην περιγραφὴν τῶν ἐνδυμάτων τῆς, τὰ στοιχεῖα Μ. Μ. τὰ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων

τοῦ παιδιοῦ, μεθ' ὃ ποιήσασα πᾶν ὃ τι ἐνόμιζε δυνατόν, ἀπέθηκε τὸν σάκκον ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς σκευοθήκης τῆς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: *Μαρκέλλα* καὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ μικρὰ ὄρφανὴ εὐρέθη ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τῇ ἐπιμόνῳ θελήσει τῆς Λουίζης.

Μετὰ μῆνας ἕξ ἡ Μαρκέλλα, ἣτις ὀσημέραι ἐγένετο ἐρασιμωτέρα καὶ ὀμιλητικωτέρα, ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ φιάλης περιεχοῦσης φαρμακόν τι, ἐφ' ἣς ἦσαν γεγραμμένα τὰ δύο Μ. Μ. τοῦ ὀνοματός της καὶ εἶπε·

— Μαρκέλλα Μονφόρτ, τὸ ὄνομά μου.

— Τὸ ξέρεις καλά; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ κυρία Φαβροῦ.

— Ἄμ' πῶς; καὶ ἡ μαμὰ εἶνε ΜΜ: Μαρία Μονφόρτ. Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ μαμὰ;

— Τοῦ χρόνου, ἀπεκρίθη ἡ φαρμακέμπορος, ἣτις διὰ τῆς μακρᾶς ταύτης ὑποσχέσεως κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν μικρὰν νὰ ὑπομείνῃ. Ὁ πατέρας σου ὀνομάζετο Μονφόρτ;

Τὸ κοράσιον ἀπέμεινεν ἀμηχανοῦν.

— Δὲν εἰξέρω, εἶπεν ἡ μαμὰ τὸν ἔλεγε Σῆμο.

Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ εἶχον ἀνέλθῃ αἴφνης εἰς τὴν μνήμην τῆς. Τὰς ἐπανελάμβανε δὲ πλεονάκις, καὶ καθ' ὅσον ἐμάνθανε νὰ σκέπτηται ὅσον καὶ νὰ ἐνθυμῆται, διηγῆθη διαφόρους περιστάσεις, ὧν ἕκην εἶχον ἀπομείνῃ ἐν τῷ παιδικῷ αὐτῆς πνεύματι· ἡ δὲ κυρία Φαβροῦ συνέλεγεν αὐτὰς εὐλαθῶς καὶ κατὰ μικρὸν τὰς ἀπεταμίευεν ἐν τῷ μικρῷ σάκκῳ, ὅστις ἦτο τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον τῆς ἀτυχοῦς μικρᾶς ἀπολεσθείσης κόρης.

— Μικρὰ πράγματα εἶν' αὐτὰ, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Ζαλίην, ἀλλὰ τίς οἶδε, ἴσως καμμιά φορά θὰ τὴν βοηθήσουν νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα τῆς.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δ'.

ΤΟ ΑΜΑΛΙΕΙΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον]

Ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τοῦ καταστήματος τελεῖται κατὰ κανόνας ἀναλλοιώτους καὶ ἀκριβέστατα τηρουμένους.

Τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν κρούει τὸ ἐγερτήριον τὰ πρεσβύτερα τῶν κορασιῶν ἐγείρονται πρῶτα, ἀκολουθοῦσι δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ νεώτερα. Ἐγερθέντα τὰ κοράσια κατευθύνονται εἰς τοὺς νιπτῆρας, πλύνονται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν βοηθοῦ, μεθ' ὃ τακτοποιοῦσι τὰς κλίνας τῶν αἰ προσβύτεραι καθοδηγοῦσι τὰς μικρότερας ἐν τῇ οἰκιακῇ ταύτῃ ἐργασίᾳ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάσῃ ἄλλῃ συναφεῖ. Τὴν 7 1/2 ὥραν τὸ πᾶν εἶνε ἡδὴ ἐτοιμον· τὰ κοράσια κατέρχονται τότε εἰς τὸ προσευ-